

11-и СЛИВЕНСКИ ПОДКЪЗ ВЪ ВОИНАТА
СЪ ТУРЦИЯ 1912—1913 ГОДИНИ

1. КЪМЪ ТУРСКАТА ГРАНИЦА

Мобилизация Следъ освободителната Руско-турска война въ 1877/78 год. отъ всички български земи бѣ създадена Санъ-Стефанска България. Великитѣ европейски сили подозираха, че съ създаването на една нова силна славянска държава на Балканитѣ, намираща се подъ влиянието на Русия, последната ще стѣпи здраво на полуострова и въ скоро време ще стане господарь и на Проливитѣ. На Берлинския конгресъ на 13 юлий 1878 год. подписаха договоръ, съ който разпокъсаха Санъ-Стефанска България. Споредъ този договоръ остана само Северна България, отъ Южна България се създаде една автономна областъ Източна Румелия подъ непосредствената власть на Султана, а останалитѣ български земи бѣха раздадени на Ромъния (Добруджа), Турция (Македония и Тракия) и Сърбия (Моравско). Положението на българския народъ бѣ влошено. Преди освобождението народътъ ни бѣ обединенъ въ предѣлитѣ на Турската империя, а сега подѣленъ между съседитѣ ни. Разпокъсването на Санъ-Стефанска България бѣ посрещнато съ голѣма мъка и скръбъ отъ нашия народъ, но отъ друга страна Санъ-Стефанска България се превърна въ мечта, въ идеалъ, който ще живѣе въ сърдцето на всѣки българинъ на вѣчни времена.

Тази жестокость не само не отслаби, но засили още повече жаждата за свобода на роба и стремежа къмъ обединение на свободния българинъ. Върху почвата на тази народна психика изникнаха всички борби, които предшестваха войната ни съ Турция презъ 1912—1913 год.

Първа стѣпка къмъ освобождението на роба и обединението на народа ни бѣ съединението на Северна и Южна България на 6 септемврий 1885 год. и последвалата го Сръбско-българска война на 2 ноемврий шжщата година.

Победоносното българско оржие въ войната съ Сърбия стресна не само Турция, но и нашитѣ съседи сърби, гърци и ромъни. Турция започна свирепо да преследва всичко българско въ своитѣ предѣли. Цвѣтущи градове и села бѣха превърнати въ пепелища. Отчаянитѣ писъци на поробенитѣ преминаха границата и достигнаха до свободна България. Българинътъ не можеше да стои хладнокръвенъ предъ страданията на своитѣ братя и предъ отчаяния викъ на хилядитѣ бѣжанци.

Българскитѣ правителства, съзнавайки своя дългъ и отговорность предъ народа и историята, започнаха да действуватъ съ всички възможни миролюбиви срѣдства, за да подобратъ положението на нашитѣ сънародници въ Турция. Тѣ действуваха по дипломатически пжтъ както предъ Турция, така и предъ великитѣ сили, но турската ловка дипломация изкусно си служеше съ противоречивитѣ интереси на великитѣ сили и успѣшно отклоняваше застѣпничествата имъ за подобряване положението на поробенитѣ.